

– Istenem, milyen szép...

És abban a pillanatban lehullt a szívéből egy nagy, rozsdás lakat.

Akkor kelt a nap. Kacagó sugara aranycsikókon nyargalták végig a fák tetejét. Szempillantás alatt felszáradt a harmat, szétfoszlottak a ködök. Ragyogott a kék ég, csillogtak a fűszálak. Egy sárgarigó felröppent a legmagasabb fenyő tetejére, és vidámat, nagyot füttyentett.

És erre egyszerre megszólalt minden madár. Kacagtak a virágok, és kacagott a patak. Tündérek táncoltak a fák alatt, bukfencet vetettek örömben a manók. A szellő megcsiklandozta a fák leveleit, és fent a sziklán tavaszillatú madárdalokat énekelt a visszhang.

– Milyen szép! – mondta még egyszer az ember.

Az angyalok pedig odaléptek hozzá, egyenként, lábujjhegyen és nyitott szívébe beletették a kincseket. A jóságot, a szeretetet és a békességet. Magasan, fönt az égből, fehér felhőtutajon a Jóisten ült, maga. És álmosolygott a földre.

– Így volt ez bizony, lelkecském, s így van azóta is. Háromféle ember él a világon: a rontó-ember, a gyűjtő-ember és a látó-ember. Te látó-ember leszel, ugye?

Amikor az erdőre kimégy, figyelve lépj, és lábujjhegyen. Mihelyt a fák alá belépsz, és felrebben előtted egy rigó: akkor már tudnod kell, hogy az erdő észrevett.

Ha megállsz egy pillanatra, hallani fogod a szelőt, ahogy a fák között tovaoson. Te már tudod, hogy ezt a szelőt is az angyal rázta elő, köpenye ráncaiból. Ha jól figyelsz, a manókat is hallhatod: surrannak, matatnak itt-ott a sűrűben. Sok dolguk van, igyekezniük kell.

A virágokat is láthatod majd, és minden virág kelyhéből egy tündér les rád. Figyelik, hogy rontó-ember vagy-e? Azoktól félnek.

De te látó-ember leszel, és a tündérek ezt hamar felismerik. Kiülnek a virágok szirmaira, és kedvesen rád kacagnak. De akkor már a patakot is meghallod, ahogy neked mesél, csodálatos meséket az erdőről.

Csönd bácsi, az öreg, ő csak a fák közül, vagy egy szikla mögül les reád.

Kacagsz vagy énekelsz? A napsütötte sziklacsúcon egy kék ruhás lányka ül, lábait lógatja, és hangodra vidáman visszakacag. Te már ismered őt is ebből a meséből. Csönd bácsi nagyobbik leánya, Visszhang a neve.

Haladj bátran, egyre mélyebben az erdő közé. A fák alatt láthatod a harmatot, ahogy megcsillan a fűszálak hegyén. Jusson eszedbe, hogy angyalok könnye ez. Angyaloké, akik sokat sírnak még ma is, mert annyi embernek zárva marad a szíve a szép előtt.

De miattad nem sírnak már. Mosolyognak, amikor jönni látnak. Mosolyognak a fák is. A virágok legszebb ruhájukat öltik magukra, és megdobálnak láthatatlan puha illat-labdáikkal. Minden olyan szép, puha, és illatos körülötted, minden olyan tiszta és barátságos. Csak haladsz az erdőn át és arra gondolsz, hogy szép. A virágok, ahogy nyílnak. A fák, ahogy egymás közt suttogva beszélgetnek. A forrás, ahogy csobog. A madarak, ahogy

dalolva, füttyörészve, csivítelve szökdösnek ágról-ágra. A mókusok, a nyulacsákák, minden. Csak haladsz csendesen, gyönyörködve, céltalanul, s egyszerre csak kilépsz az Angyalok Tisztására.

Nem is tudod, hogy ez az, mivel az angyalokat nem láthatja a szemed. Csak annyit látsz, csak annyit érzel, hogy csodálatosan szép

És megállsz. És abban a pillanatban megnyílik a szíved, és az angyalok észrevétlenül melléd lépnek, egyenként, lábujjhegyen, és belerakják kincseiket a szívedbe.

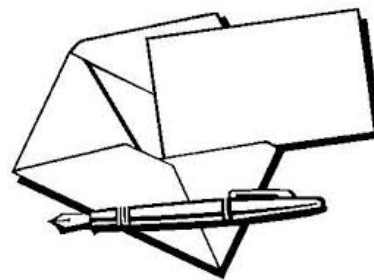
A legnagyobb kincseket, amiket ember számára teremtett az Isten. A jóságot, a szeretetet és a békességet.

Te minderről semmit nem tudsz akkor. Csak annyit hallasz, hogy a madarak nagyon szépen énekelnek, körülötted, és a patak nagyon szépen mesél. Csak annyit látsz, hogy nagyon szép az erdő. A fák, a virágok, a fű, a moha, a magas kék ég és rajta nagy, csillogóan fehér felhő, amelyiken a Jóisten ül és jóságosan álmosolyog.

Csak amikor visszatérsz újra az emberek közé, a rontó-ember és a gyűjtő-ember közé, és hiába gonoszok hozzád, te mégis jóval viszonzod gonoszságukat, szeretettel vagy mindenki iránt, és az élet legsúlyosabb perceiben is derű és békesség van a homlokodon.

Csak akkor látják meg rajtad, hogy az Angyalok Tisztásán jártál, kedvesem.

OLVASÓI LEVÉL

„Bizonyos kozmológiák előszeretettel alkalmazzák a véletlenszerűség kategóriáját. Gyakorlatilag olyan meghatározásban, hogy a világ keletkezése úgymond a véletlenek kiszámíthatatlan sorozata. Hasonlással élve, a mozsárban összetört zsebórát véletlenszerűen addig rázogatjuk, míg újra ketyegő szerkezetté nem áll össze. Hasonlóval már találkoztunk a darwinizmus kapcsán, ott egy-egy ilyen rázogatás neve: mutáció. Természetesen a világmindenség alaposabb megismerése, megsejtése során kikövetkeztethető, megérezhető, hogy bizony itt tudatosságról, egyfajta isteni szükségszerűségről lehet szó. A élet létrejöttének magyarázata a véletlenszerűséggel a lehető legnagyobb mérvű istenkáromlás.”

(FARAGÓ FERENC SZÜKSÉGSZERŰ-E A VÉLETLEN, AVAGY VÉLETLEN-E A SZÜKSÉGSZERŰSÉG? KOINÓNIA 2014. 08 – 09.)

Kedves Szerkesztőség! Az alaposabb vizsgálat azt mutatja, hogy az önmagukat többé-kevésbé hibátlanul másoló szerkezetek esetében információ marad meg, sőt információ szaporodik föl, mégpedig arra vonatkozóan, hogy az adott körülmények között milyen módon lehet az információ-átörökítést jobban biztosítani. Éppen ez a természetes szelekció lényege. (Mivel a következőkben már ilyen túlélő okostojások versenyeznek egymással, ezért hosszú idő alatt tényleg egészen mesterként tűnő óraszerkezetek is kiadódnak, de nem egy összetört órából, hanem más működő szerkezetekből, és nem rázogatással, hanem újabb és újabb spontán szelekciókkal és sok-sok generáció után.)

Saját vizsgálataim azt mutatják, hogy információ-felhalmozódás már a teljes másolódást közvetlenül megelőző szakaszban is lehetséges: ha valami még nem tud eléggé hatékonyan szaporodni ahhoz, hogy bármeddig legyenek utódai - de ameddig még él a vonala, addig vannak újabb lehetőségei arra, hogy véletlen mutációkkal átlendüljön abba a sávba, ahol az inkluzív fitnessz (utódainak, unokáinak és dédunokáinak... együttes száma) nagyobb, mint 1. Az ilyen klón azután konkurrenciáján megállíthatatlanul elszaporodik. Ezért van ma a Földön minden élőlénynek lényegében azonos DNS-szótára.

A jelenséget számítógéppel modelleztem, és egy olyan erkölcsi tanmesét is kerekítettem belőle, hogy még a BTV-re is érdemesnek találtam feltenni.

Dóry István

Kedves Szerkesztőség! Hát nem akármilyen egy szám ez. Ha csak a szerzőket nézem, már az sem akármilyen -:) Ez a szabadság kérdése - már említette F. Feri a találkozásunkkor is, hogy foglalkoztatja - nagyon fontos kérdés. Nekem sokat segített ebben az, ahogyan Gurdjieff Uszpenzkynek elmagyarázta, vagy száz éve. A tudás, a kozmoszok tanával kezdődik - mondta, és utána rajzolt egy móricka-ábrát hét koncentrikus körrel. A legkülsőhöz az Abszolútót írta, a legbelsőhöz pedig a mikrobát, vagy sejtet. A sejt körét magába foglalja az ember köre, míg sorra jönnek utána a Föld, a Naprendszer, a tejút és a galaxisok összessége (száz éve!!!). Pontos szabálynak írta le, hogy mindegyik úgy aránylik a felette lévőhöz, mint nulla a végtelenhez. Egy egészen külön kérdésként kezelte a szerves élet és az ember kérdését ezen belül. Amikor ezt nemcsak értettem, hanem saját bőrömön meg is éreztem, akkor értettem meg igazán mit is jelent a szabadság kérdése, aminek oly nagy jelentőséget tulajdonítunk. Van is neki, de egyrészt ezen belül, másrészt egy ettől független hatás vonzásában. Szóval csak azt akarom ezzel mondani, hogy ez egy sokkal nagyobb perspektívát kívánó kérdés. Erre Feri is, Tibor is és András is utaltok a cikkeitekben (a véletlen, a sors, a tudatosság kérdései kapcsán). Mellékelek egy kis

részletet a fenti könyvből, ami a befolyások - a szabad akaratot befolyásoló hatások - kérdését fejtegeti. Neked, Feri, Hamvason „nevelkedettnék” valószínűleg ismerős lesz a leírás pl. a Vizöntőből. Még egyszer köszönöm a szerkesztőbizottságnak a számot és a tartalmát is. Üdvözzel:

Farkas Pista

Az életben az ember a véletlen törvényei alatt él és még két más, szintén a véletlen által irányított befolyás alatt.

Az első fajta befolyások az életben jönnek létre, vagy magától az élettől. A fajok befolyásai, nemzetek, országok, éghajlatok, család, oktatás, társadalom, hivatás, szabályok és szokások, gazdagság, nyomorúság, divatos ideák, és sok más. A második fajta befolyások ezen az életen kívülről jöttek, az emberiség belső, vagyis ezoterikus köréből - más szóval más törvények alatt jöttek létre, bár a Földön. Ezek a befolyások elsősorban abban különböznek az elsőktől, hogy eredetükben tudatosak. Ez azt jelenti, hogy ezeket tudatosan hozták létre, tudatos emberek, egy meghatározott célból. Az ilyenféle befolyások általában doktrínák, vagy tanítások formáit veszik fel, vagy filozófiai rendszereket, művészeti alkotásokat, és így tovább.

Ezek meghatározott céllal vannak az életbe vetve és keverednek az első fajta befolyásokkal. De nem szabad elfelejteni, hogy ezek a befolyások csak eredetükben tudatosak. Az élet forgatagába jutva a véletlen általános törvénye alá esnek és mechanikusan kezdenek hatni, vagyis hatással lehetnek bizonyos emberekre, vagy nem; elérhetik őket, vagy nem. Mivel a második fajta befolyások az életben a továbbítás és a magyarázatok következtében mindenféle változásokon és módosításokon mennek keresztül, első fajta befolyások lesznek belőlük, vagyis azokkal egy bizonyos mértékig összekeverednek.

Ha gondolkodunk ezen, látni fogjuk, hogy nem nehéz megkülönböztetnünk az élet által létrehozott hatásokat azoktól, melyeknek forrása az életen kívül van. Felsorolni, katalogizálni egyiket is, másikat is lehetetlen. Ezt érteni kell, mert minden ennek az értésétől függ. Arról beszélünk, hol kezdődik az út. Az út kezdete pontosan az értéstől függ, vagyis képességünktől a két befolyást megkülönböztetni. Természetesen ezek megosztása egyenlőtlen. Az egyik ember többet kap azokból a befolyásokból, melyek forrása az életen kívül van, a másik kevesebbet, a harmadik majdnem teljesen elszigetelt tőlük. De ezen nem lehet segíteni. Ez már a sors. Általánosságban beszélve, ha az átlagembert és az átlag körülményeket vesszük, mivel a körülmények többé-kevésbé mindenki számára ugyanazok, mondhatjuk, hogy a nehézségek is mindenki számára egyformák. A nehézség a kétfajta befolyás szétválasztásában rejlik. Ha az ember, amikor megkapja, nem választja szét őket, azaz nem látja, vagy nem érzi a különbséget köztük, akkor hatásaik sem külön-

nülnek el, azaz ugyanúgy fognak hatni, ugyanazon a szinten és ugyanazt az eredményt adják. De ha az ember ezeket a befolyásokat felvéve elkezd megkülönböztetni őket és elkülöníti azokat a befolyásokat, amelyeket nem az életben teremtettek, akkor a szétválasztás fokozatosan könnyebbé válik és egy bizonyos idő után nem téveszti össze ezeket a mindennapi élet befolyásaival.

Az életen kívül álló forrásból eredő befolyások eredményei összegyűlnek benne, együtt emlékszik ezekre, együtt érzi ezeket. Ezek egy bizonyos egységet kezdenek kialakítani benne. Az ember nem fogja fel világosan, hogy miről van szó, nem látja sem a rendjét, sem a módját, vagy ha megpróbálja önmagának megmagyarázni, azt rosszul csinálja. De a lényeg az, hogy ezeknek a befolyásoknak az eredményei összegyűlve fokozatosan egy bizonyos mágneses központot alakítanak ki benne, mely önmaga kezdi magához vonzani a vele rokon befolyásokat és így növekszik. Ha a mágneses központ kellő táplálékot kap, és ha nincs túl erős ellenállás az ember személyiségének másik oldalairól, melyek az életben kialakult befolyások eredményei, akkor a mágneses központ elkezd befolyásolni az ember általános orientációját, kényszeríti, hogy megforduljon és egy bizonyos irányba induljon. Amikor a mágneses központ elérte a megfelelő erőt és fejlettséget, az ember már érti az út ideáját és elkezdti azt keresni. Az útkeresés évekig tarthat és talán sehová sem vezet. Ez a feltételektől, körülményektől, a mágneses központ erejétől és a belső hajlamok irányától függ, amelyek nem érdekeltek ebben a kutatásban és így eltéríthetik az embert céljától pont abban a pillanatban, amikor az út megtalálásának lehetősége megjelenik.

Ha a mágneses központ helyesen működik és ha az ember igazán kutat, vagy ha még nem is kutat aktívan, csak helyesen érez, találkozhat egy másik emberrel, aki ismeri az utat, vagy aki közvetlenül vagy más embereken keresztül kapcsolatban van egy központtal, mely a véletlen törvényein kívül áll, ahonnan azok az ideák erednek, melyek a mágneses központot megteremtik.

Ez esetben ismét sok lehetőség van. De erről később lesz szó. Pillanatnyilag képzeljük el, hogy találkozott egy emberrel, aki igazán ismeri az utat és kész neki segíteni. Ez az ember a mágneses központján keresztül tud rá hatni. És aztán, ezen a ponton, az ember szabaddá teszi magát a véletlen törvénye alól. Ez az, amit meg kell érteni. Annak az embernek a befolyása, aki ismeri az utat arra, aki azt nem ismeri, egy különleges fajta befolyás; először is abban különbözik az első kettőtől, hogy ez egy közvetlen befolyás és másodsorban abban, hogy tudatos. A második fajta befolyások, amik a mágneses központot teremtik meg, eredetükben tudatosak, de aztán az élet forgatagába vannak dobva, ahol az élet által létrehozott befolyásokkal keverednek össze és így ezek is a véletlen törvénye alá esnek. A harmadik fajta befolyások soha nincsenek alávetve a véletlen törvényének; azok a véletlen törvényétől teljesen függetlenek, és működésük is azon kívül áll. A második fajta befolyások terjedhetnek a könyveken, filozófiai rendszereken, rituálékon keresztül.

A harmadik fajta befolyások csak az egyik embertől a másikig, közvetlenül terjedhetnek, vagyis szóbeli továbbadással.

Azt a pillanatot, amikor egy ember, aki az utat keresi, találkozik azzal az emberrel, aki azt ismeri, az első küszöbnek, vagy első lépcsőnek hívják. Ettől az első küszöbtől egy lépcsősor indul. Az 'élet' és az 'út' között van a lépcsősor. Csak ezen a 'lépcsőn' végigmenve lehet az 'útra' lépni. Ráadásul az ember csak a vezetője segítségével tud felmenni a lépcsőn, egyedül nem. Az út csak a lépcsősor végénél kezdődik, vagyis a lépcső utolsó foka után, az általános életnél sokkal magasabb szinten.

Ezért lehetetlen válaszolni a kérdésre: hol kezdődik az út? Az út valami olyannal kezdődik, ami egyáltalán nem az életben van, hogy lehetne akkor megjelölni a kezdetét. Néha azt mondják, hogy a lépcsőn felfelé haladva az ember semmiben sem biztos, mindenben kételkedhet, saját erejében, hogy helyes-e, amit csinál, a vezetőben, annak tudásában és képességeiben. Ugyanakkor, amit elért, nagyon bizonytalan; még ha jó magasra fel is ment a lépcsőn, minden pillanatban leeshet és előről kell kezdenie. De amikor átlépte az utolsó küszöböt és rátért az útra, mindez megváltozik. Először is minden kétsége megszűnik, ha volt, a vezetőjében és ugyanakkor sokkal kevésbé lesz szüksége a vezetőre, mint azelőtt. Sok tekintetben még független is lehet, mert tudja, merre megy. Továbbá már nem vesztheti el olyan könnyen munkája eredményeit, és már nem tud visszaesni az általános élet nivójára. Még ha el is hagyja az utat, képtelen visszakerülni a kezdőpontra.

Kedves F. Feri és F. Pista!

A szabadság kiteljesedése, ill. a szabad akarat működésének modellje erősen kapcsolódik Pista cikkéhez (fizikai modelljéhez) - anélkül, hogy erről beszéltünk volna.

A lézeres hasonlatot nagyon találónak érzem, ez nem csak a vallásosság feltételeinek és terjedésének szemléletes modellje, hanem az esetleges csökkenését is képes szemléltetni.

Érdekes, hogy a fotonok bozonok, ezekre jellemző, hogy nagyon „szívesen” veszik fel ugyanazt az állapotot SOKAN, de vannak másféle részecskék is pl. fermionok, ezekre jellemző, hogy ugyanazt az állapotot csak EGY részecske veheti fel.

Mi van, ha a társadalomban nem csak bozon-szerű képződmények, hanem fermion-szerű képződmények is vannak, azaz „sorban állnak” az energiáért? Ezt és a kapcsolódó dolgokat majd bővebben is kifejtem. Üdv.:

Végh András